

אחד מאנשי היחידה, שלא זכה להשתחרר ולשוחח בשיחה, היה לייזר קנדלשטיין, חבר קיבוץ גבעתי-השלושה.

לייזר נפל לפני שנה בדיוק, בי ראשון למאי 1969. שני פגזי מרי נמה 82 מ"מ פגעו במוצב שלו. הוא נפצע קשה, פונה עדיירי פ., מפקד היחידה שהיה אז בדיוק בסוור במוצבים. לאחר זמן, סיפר פ.:

"שעתיים עברו עד שיכולתי ליי פנות אותו. בשעתיים אלו החזקתי תיו בדרועותי — והוא, הפצוע, ניי סה לעורר אותי: תדע לך שאני חזק, אמר לי. אין לך מושג אילו כאבים עוברים עלי, אבל אני אחי זור ליחידה. אני חזק. אנחנו מוכי רחים להיות חזקים. 12 שעות מאוחר יותר, מת מפצעיו.

"אילו הייתי יודע שלייזר יילקה מבינינו, אולי הייתי מקלום או רושם כל מילה שיצאה מפיו. כדי שיבינו מהו מחיר הגבורה שאנו משלמים.

"לייזר היה אנדה של בן ההתי וישובות העובדת, שכל שירותו חיפש מה יוכל לעשות בשביל הי צבא, ולא מה יוכל הצבא לעשות בשבילו. אומץ ליבו וכושרו איפי יינו אותו כלוחם. חזיתי בו עת עבר במחיצתי במירדף אחרי חבי

„קודם

לנים באיזור הפיראן. שם ראיתי כיצד האיש שהטיף בדיובור, ריחף בין המצוקים ונלחם בארי. "אחרי המירדף נפגש עם שרי הביטחון, ששאלו: האם אתה נשאר בצבא הקבע?"

"לייזר הלך מאיתנו, ונשאר ביי נינו, כדמות של לוחם נועז, מנהיג ומהינד. נדמה לי שהוא בינינו יר מם ולילה, מלווה אותנו במופת מעשיו, וכלפיד מאיר דרכנו."

וכך, איפוא, השתתף לייזר, למי רות הכל, בשיח חבריו. באלם, ללא מילה. דמותו החקוקה בליבם — דיברה מפיחם.

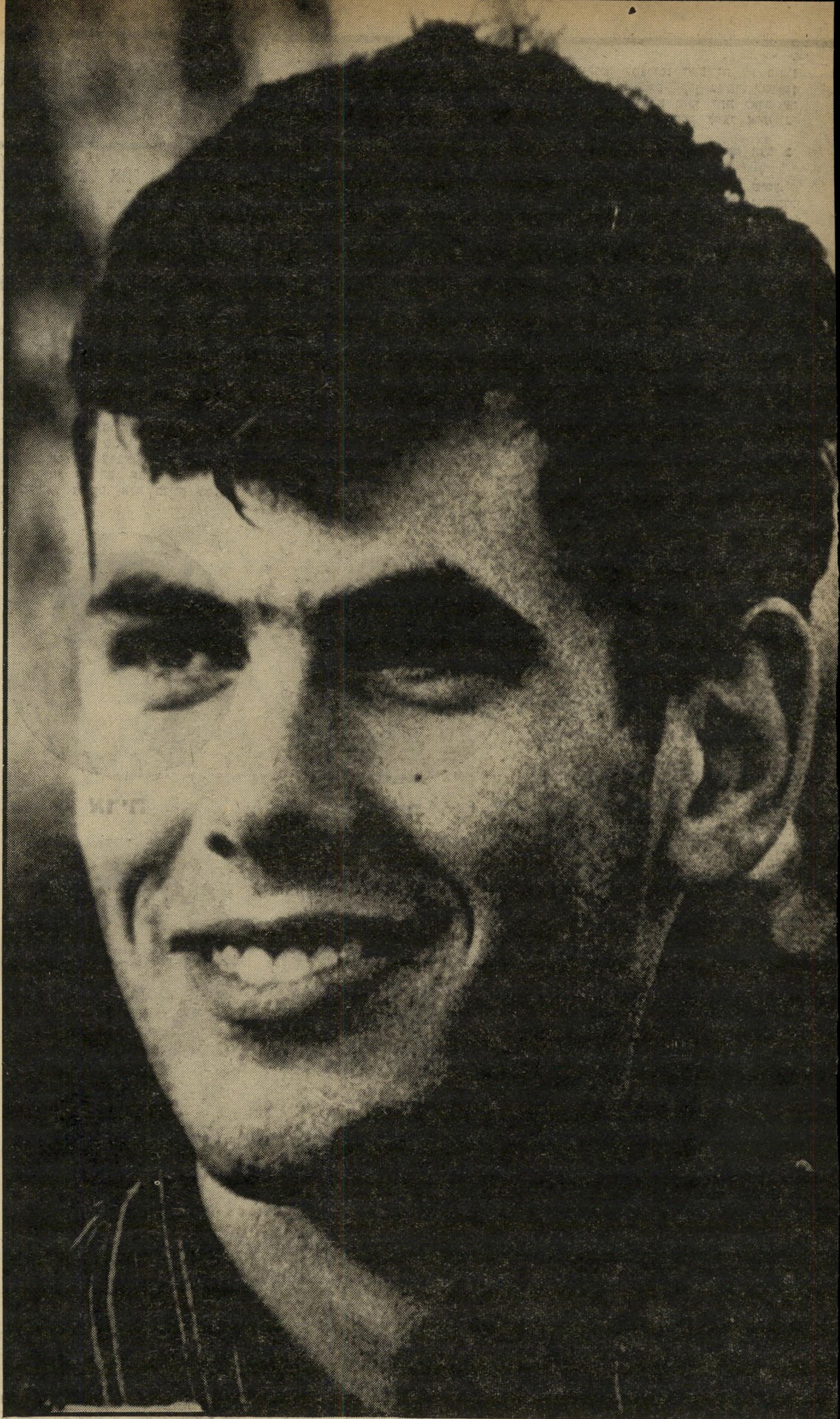
להלן קטעים ממכתביו — מולפני גיוסו, ומתקופת שירותו.

ביום השנה למותו, ישיחו הם במקומו, בשיח לוחמים 1970.

★

יש לי נושא מעניין שאני כולי שקוע בו עכשיו — עזבוני הבנים.* מציקה לי עכשיו מאוד השאלה, כיצד לראות את החברה שנפלו במלחמת השיח רור ובמלחמות אחרות. כיצד עלינו להעריך אותם. קשה להשתחרר מתגובת הרגש, מן ההנחות עם אלה שנפלו. אנו בדרך-כלל

* בקיבוצו, לפני גיוסו, הכין לייזר עבו' דתיגמר, על הנושא עיובון הבנים. הוא לא זכה לסיימה.

„קשה להשלים שהמטרה היא ללמוד איך להרוג בצורה הטובה ביותר!"